

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie

- ochrony wrażliwych ekosystemów morskich na pełnym morzu przed niekorzystnym wpływem przydennych narzędzi połowowych oraz w sprawie
- komunikatu Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie niszczyielskich praktyk połowowych na pełnym morzu i ochrony wrażliwych ekosystemów głębinowych

COM(2007) 605 wersja ostateczna — 2007/242 (CNS)

COM(2007) 604 wersja ostateczna

(2008/C 224/17)

Dnia 4 grudnia 2007 r. Rada, działając na podstawie art. 37 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie ochrony wrażliwych ekosystemów morskich na pełnym morzu przed niekorzystnym wpływem przydennych narzędzi połowowych

Dnia 17 października 2007 r. Komisja, działając w ramach protokołu o współpracy podpisanego 7 listopada 2005 r., postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

komunikatu Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie niszczyielskich praktyk połowowych na pełnym morzu i ochrony wrażliwych ekosystemów głębinowych

Sekcja Rolnictwa, Rozwoju Wsi i Środowiska Naturalnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 29 kwietnia 2008 r. Sprawozdawcą był José María ESPUNY MOYANO, a współsprawozdawcą Richard ADAMS.

Na 445. sesji plenarnej w dniach 28-29 maja 2008 r. (posiedzenie z dn. 29 maja) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął 101 głosami — 1 osoba wstrzymała się od głosu — następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet popiera ogólne kierunki polityki przedstawione przez Komisję w omawianym wniosku i komunikacie, uważa jednak, że można by ulepszyć treść, zwiększyć skuteczność i oddziaływanie proponowanego rozporządzenia, uwzględniając zalecenia zawarte w punkcie 4 i 5 niniejszej opinii.

2. Wprowadzenie

2.1 W ostatnich latach stało się jasne, że ekosystemy głębinowe mogą być źródłem ogromnej różnorodności biologicznej i obfitości życia morskiego. Stanowią one jedne z ostatnich pozostałych, istotnych zgrupowań zasobów naturalnych. Rafom koralowym zimnych wód, górcom podwodnym, koralowcom, kominom hydrotermalnym oraz koloniom gąbek coraz bardziej zagraża działalność człowieka. Systemy takie istnieją w znacznie mniej wydajnych środowiskach niż te spotykane w płytkich wodach, a zatem mogą potrzebować wieków na regenerację. Poszukiwanie węglowodorów, układanie kabli podmorskich, zrzucanie odpadów oraz szczególne rodzaje przydennej działalności połowowej, jak również inne typy działalności ludzkiej⁽¹⁾, mogą mieć negatywne skutki. Koralewce żyjące w zimnych wodach występują także na szelfie kontynentalnym w umiarkowanych szerokościach geograficznych⁽²⁾.

(1) Obejmują one połowy za pomocą włoków dennych, drag, dennych sieci stawnych, dennych sznurów haczykowych i narzędzi pułapkowych. Zob. A. Friewald, J.H. Fosså, T. Koslow, J.M. Roberts, *Cold-water coral reefs*, UNEP-WCMC, Cambridge, Wielka Brytania, 2004.

(2) Tamże

2.2 Połowy przydenne wymagają wysoko wyspecjalizowanych narzędzi, których zasadniczo można używać bez poważnej szkody wszędzie tam, gdzie dno morskie jest piaszczyste lub błotniste. Jednakże niektóre rodzaje narzędzi są z konieczności ciężkie i masywne, dlatego też w delikatnych ekosystemach głębinowych mogą powodować znaczną degradację siedlisk i niszczyć prastare i w znacznej mierze niezastępowalne struktury, w szczególności zaś koralowce.

2.3 Jak to często ma miejsce w przypadku globalnych kwestii dotyczących środowiska naturalnego, przyjęto, że problemowi temu można kompleksowo zaradzić tylko poprzez wprowadzenie zrównoważonych, skutecznych, dających się wyegzekwować środków w skali ogólnoswiatowej. Zgromadzenie Ogólne ONZ od 2004 r. prowadzi dyskusje w sprawie problemów wynikających z praktyk połowowych na pełnym morzu. W dniu 8 grudnia 2006 r. przyjęło rezolucję 61/105 w sprawie zrównoważonego rybołówstwa, w której stanowczo zaapelowano do państw i organizacji mających uprawnienia w zakresie połowów przydennych na pełnym morzu, by uregulowały tego rodzaju działalność połowową w celu ochrony wrażliwych ekosystemów morskich przed zniszczeniem⁽³⁾.

2.4 W niniejszej opinii rozpatrywane są dwa dokumenty Komisji dotyczące ochrony wrażliwych ekosystemów morskich. W pierwszym z nich (COM(2007) 604) przedstawiono ogólne założenia polityki, które, jak się proponuje, powinny ukierunkowywać i inspirować konkretne działania podejmowane przez

(3) Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 61/105, ust. 83-86

UE. Wynikają one z zaleceń FAO opracowanych po szeroko zakrojonej dyskusji nad tym zagadnieniem na forum Zgromadzenia Ogólnego ONZ⁽⁴⁾, w której ważną rolę odegrała UE. Drugi dokument (COM(2007) 605) to proponowane rozporządzenie Rady, które będzie miało zastosowanie do statków UE prowadzących działalność pełnomorską w obszarach nieobjętych kompetencjami regionalnej organizacji ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO) i które należy traktować jako bezpośrednią odpowiedź prawodawcy.

2.5 W dłuższej perspektywie jest w interesie zarówno sektora, jak i środowisk zajmujących się ochroną, by siedliska dna morskiego były chronione, tak aby zapewnić długofalowy zrównoważony rozwój stad ryb oraz ochronę i zachowanie różnorodności biologicznej środowiska morskiego.

3. Zarys ogólnego podejścia Komisji (COM 604) oraz jej konkretnego wniosku (COM 605)

3.1 Dwoma kluczowymi elementami ram zarządzania pełnomorską przydenną działalnością połowową są uprzednia ocena proponowanego obszaru połowowego pod względem oddziaływania na środowisko, przy czym ocena taka byłaby warunkiem uzyskania zezwolenia na poszczególne połowy, oraz zdolność wykazania, że działalność nie wywiera znacznego niekorzystnego wpływu, jako warunek kontynuacji połowów. Równocześnie jako element wspierający należy rozwinąć doskonalsze badania naukowe i gromadzenie danych w celu określenia znanych lub prawdopodobnych miejsc występowania wrażliwych systemów oraz ich dynamiki ekologicznej.

3.2 Szczególnie wartościowym środkiem działania jest zamykanie określonych obszarów geograficznych lub obszarów objętych specjalnym zarządzaniem. Przyjmowano by go w drodze porozumienia w ramach RFMO. Ochrona na obszarach nieobjętych kompetencjami RFMO należy do zadań poszczególnych państw w odniesieniu do statków pływających pod ich banderą.

3.3 Proponowane rozporządzenie zmierza do wprowadzenia surowej kontroli pełnomorskich połowów przydennych za pomocą środków podobnych do tych, które zostały przyjęte już przez kraje prowadzące pełnomorską działalność połowową na północno-zachodnim Pacyfiku, południowym Pacyfiku oraz na wodach Antarktyki i które zostały przedstawione do zatwierdzenia przez organizacje RFMO północnego i południowo-wschodniego Atlantyku, Antarktyki oraz Morza Śródziemnego.

3.4 W ciągu trzech lat, kiedy negocjowano tę kwestię na forum Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Komisja przyjmowała różnorodnych przedstawicieli państw członkowskich, sektora i organizacji ochrony środowiska. Promowała podejście regulacyjne (w przeciwieństwie do zakazu), zmierzając do tego, by było ono stosowane przez państwa bandery za pośrednictwem RFMO oraz przez same państwa bandery, kiedy ich statki pływają na pełnym morzu po obszarach, na których nie istnieje obecnie RFMO.

3.5 Zgodnie z wnioskiem zarządzanie przydenną działalnością połowową będzie w znacznej mierze pozostawione państwom członkowskim UE i będzie się wiązało z wydawaniem specjalnych zezwoleń połowowych. Ubiegając się o zezwolenie, załoga statku będzie musiała przedstawić plan połowowy, w którym określone zostaną przewidywane stanowiska połowów, łowione gatunki, głębokość, na której wykonywane będą połowy, oraz profil batymetryczny dna morskiego w danym obszarze. Następnie władze będą musiały ocenić plan połowowy i jego potencjalne oddziaływanie na wrażliwe ekosystemy morskie, opierając się na najlepszych dostępnych informacjach naukowych.

3.6 We wniosku określono także kilka wyraźnych ograniczeń. Zakazuje się stosowania narzędzi przydennych na głębokościach przekraczających 1000 m. Statki rybackie nатыkające się na wrażliwe ekosystemy morskie będą miały obowiązek bezzwłocznie zaprzestać połowów i będą mogły wznowić działania dopiero w odległości co najmniej 5 mil morskich od miejsca odkrycia takiego ekosystemu. O jego lokalizacji powinny zostać poinformowane kompetentne władze, które z kolei mogą postanowić o zamknięciu obszaru dla połowów z zastosowaniem narzędzi przydennych. Wszystkie statki powinny ponadto używać satelitarnych systemów monitorowania statków (VMS), a na ich pokładzie powinni się znajdować obserwatorzy naukowcy.

3.7 Państwa członkowskie będą zobowiązane do tego, by co sześć miesięcy przedstawiać Komisji sprawozdania dotyczące wdrażania rozporządzenia. Następnie, do czerwca 2010 r., Komisja przygotuje sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego i Rady, w którym zawarte zostaną propozycje niezbędnych zmian.

4. Uwagi ogólne

4.1 EKES popiera przedstawione przez Komisję ogólne kierunki polityki, które są zgodne z jego wcześniej przedstawionym stanowiskiem w sprawie zatrzymania procesu utraty różnorodności biologicznej (NAT/334).

4.2 W ostatnich latach EKES w różnych opiniach⁽⁵⁾ dogłębnie zbadał pozytywne i problematyczne kwestie wynikające z celów wspólnej polityki rybołówstwa oraz możliwości trwałej eksploatacji zasobów wodnych w kontekście rozwoju zrównoważonego, w wyważony sposób uwzględniając aspekty ekologiczne, gospodarcze i społeczne. Zagadnienia te należy wziąć pod uwagę, analizując wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia.

4.3 Zarówno w komunikacie, jak i w dokumencie roboczym służb Komisji oceniającym oddziaływanie proponowanego rozporządzenia mowa o tym, że obecnie będzie ono miało zastosowanie tylko do wspólnotowych trawlerów dennyh wykonujących połowy na południowo-zachodnim Atlantyku poza granicami wyłącznej strefy ekonomicznej Argentyny (EEZ).

⁽⁵⁾ NAT/264 — Rozporządzenie Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Rybołówstwa (Dz.U. C 267, 27.10.2005); NAT/280 — Rozporządzenie Rady ustanawiające wspólnotowe środki finansowe na rzecz wdrażania wspólnej polityki rybołówstwa i w obszarze prawa morza (Dz.U. C 65, 17.3.2006), NAT/316 (Dz.U. C 318, 23.12.2006), NAT/333 (Dz.U. C 168, 20.7.2007), NAT/334 — Zatrzymanie procesu utraty różnorodności biologicznej (Dz.U. C 97, 28.4.2007); NAT/364 — Rozporządzenie Rady dotyczące ustanowienia wspólnotowych ram dla gromadzenia danych, zarządzania danymi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz wsparcia doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybackiej (Dz.U. C 10, 15.1.2008).

⁽⁴⁾ Rezolucje 59/25 (2004) i, w szczególności, 61/105 (ust. 80-95) z 8 grudnia 2006 r.

4.4 Około 30 statków wspólnotowych prowadzi tego rodzaju działalność połowową na obszarze południowo-zachodniego Atlantyku, gdzie dotąd nie powstała RFMO z uwagi na długotrwały konflikt polityczny między Wielką Brytanią a Argentyną o Wyspy Falklandzkie. Działalność tę można opisać następująco:

— Jeśli chodzi o część tej działalności dotyczącą pełnego morza, jest ona prowadzona na szelfie kontynentalnym i górnym zboczach szelfu patagońskiego. Istnieje ona od 25 lat i sektor gospodarki rybnej oraz naukowcy zapewniają, że obejmuje te same obszary o piaszczystym lub płaskim dnie. Łowione są dwa rodzaje ryb: kalmar illeks (*Illex*) i kalmar pospolity (*Loligo*) oraz morszczuk (*Merluccius hubbsi*). Żaden z tych gatunków nie jest sklasyfikowany jako ryba głębinowa: klasyfikacja opiera się na kryterium głębokości⁽⁶⁾ (obecnie odrzuconym przez FAO) lub charakterystyki biologicznej (nadzwyczajna długowieczność, późne osiągnięcie dojrzałości, powolny rozwój lub niska płodność⁽⁷⁾), które może przemawiać za dodatkową ochroną⁽⁸⁾. Inaczej mówiąc, wspomniana działalność dotyczy gatunków o średniej lub wysokiej produktywności, bez znaczących przyłówów, na obszarach, co do których nie ma podejrzania, że zawierają szczególnie wrażliwe ekosystemy.

— Działalność ta rozpoczęła się dzięki finansowaniu przez UE rozpoznawczych rejsów rybackich, których celem było nowe rozmieszczenie floty wspólnotowej. Na statkach udających się w takie rejsy znajdowali się obserwatorzy, Komisja Europejska zaś powinna dysponować kompleksowymi informacjami na temat tych wypraw.

— Komisja sfinansowała także analizy oceniające, zaś Hiszpania — za pośrednictwem Hiszpańskiego Instytutu Oceanograficznego (IEO) — prowadziła przez cały czas program polegający na zabieraniu na pokład obserwatorów naukowych, żeby zapewnić ciągły dopływ informacji na temat tego rodzaju działalności połowowej, uzupełniających inne dane⁽⁹⁾.

— Ilość złapanych przypadkowo ryb innych gatunków (przyłowy) jest minimalna, głównie z nich to miętus nowozelandzki, inaczej abadecho, lub konger (*Genipterus blacodes*) oraz nototenia; ten ostatni jest gatunkiem niekomercyjnym i podejmowane są próby, by wprowadzić go na rynek wspólnotowy.

— Wszystkie statki wspólnotowe prowadzą działalność w ramach specjalnych zezwoleń połowowych wydawanych przez poszczególne państwa członkowskie i kontrolowanych za pomocą satelity (VMS). Ponadto na pokładzie ok. 20 % statków pływają obserwatorzy naukowci.

— Połowy zarówno głowonogów (kalmar illeks i kalmar pospolity), jak i morszczuka odbywają się na dwóch niewielkich obszarach pełnomorskich wchodzących w skład

znacznie większego terenu działalności połowowej, która obejmuje argentyńską i urugwajską EEZ oraz kontrolowany przez rząd Wysp Falklandzkich obszar, na którym pływa ok. 100 statków z Argentyny, krajów trzecich⁽¹⁰⁾ i samych Falklandów.

— Spośród gatunków głębinowych wymienionych w załącznikach I i II do rozporządzenia Rady (WE) nr 2347/2002 ustanawiającego szczególne wymagania dostępu oraz warunki z tym związane mające zastosowanie do połowów zasobów głębokowodnych⁽¹¹⁾, tylko wrakoń (*Polyprion americanus*) żyje w wodach Patagonii, jednak ani IEO, ani flota wspólnotowa nie zanotowały żadnego przypadku złowienia tego gatunku.

— Miejsca pracy i bogactwo wygenerowane przez te statki koncentrują się w regionie Wspólnoty, który jest w wysokim stopniu uzależniony od rybołówstwa⁽¹²⁾.

4.5 Wobec powyższego EKES sugeruje, by w wypadku gdy przeprowadzane obecnie kompleksowe badania oceanograficzne omawianego obszaru ostatecznie wykażą brak wrażliwych ekosystemów morskich, obszar ten (konkretnie zdefiniowany pod względem geograficznym) został wyłączony z wymogów proponowanego rozporządzenia.

4.6 Ponadto EKES uważa, że wniosek Komisji nie gwarantuje, że państwa członkowskie skutecznie zastosują i zharmonizują odpowiednie regulacje. Dlatego też EKES wnosi, by Komisja odgrywała bardziej znaczącą rolę w koordynowaniu i zapewnieniu skutecznego wdrażania rozporządzenia przez państwa członkowskie.

4.7 EKES jest zdania, że Komisja powinna wspierać przeprowadzanie niezależnych ocen naukowych, uzupełniających analizy oddziaływania zapewniane przez państwa członkowskie. W tym celu powinna ona przewidzieć niezbędne fundusze na pokrycie kosztów takich analiz.

4.8 Na koniec EKES zwraca uwagę, że FAO opracowuje szereg międzynarodowych wytycznych dotyczących zarządzania połowami dalekomorskimi, i sugeruje, by Komisja wzięła pod uwagę wnioski z nich wypływające.

5. Uwagi szczegółowe

5.1 EKES jest zdania, że artykuł 1 ust. 1 wniosku dotyczącego rozporządzenia odnosi się do wspólnotowych statków rybackich, które prowadzą działalność połowową z użyciem narzędzi przydennych na dziewiczych łowiskach na pełnym morzu, i należy w nim uwzględnić kwestię poruszoną w punkcie 4.5 niniejszej opinii.

⁽⁶⁾ Dane zebrane przez Hiszpański Instytut Oceanograficzny (obserwatorzy z IEO), które są zgodne z informacjami satelitarnymi z niebieskich skrzynek, pokazują, że ponad 95 % połowów wykonywanych przez hiszpańską flotę trawlerów dennych łowiących na pełnym morzu na szelfie patagońskim, przeprowadza się na głębokości nieprzekraczającej 400 m.

⁽⁷⁾ Praca Kosłowa i in., opublikowana w 2000 r. w „ICES Journal of Marine Science”: J.A. Koslow, G.W. Boehlert, J.D.M. Gordon, R.L. Haedrich, P. Lorance i N. Parin, 2000. *Continental Slope and deep-sea fisheries: implications for a fragile ecosystem*

⁽⁸⁾ Zob. motyw 10 wniosku dotyczącego rozporządzenia

⁽⁹⁾ Zob. pkt 2.2. dokumentu roboczego służb Komisji

⁽¹⁰⁾ Korea, Japonia, Chiny, Tajwan i Urugwaj

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 351 z 28.12.2002, s. 6

⁽¹²⁾ Tabele przepływów międzygałęziowych dotyczące produkcji konserw rybnych w Galicji, opublikowane przez rząd regionalny, pokazują, że z 74 typów działalności, na które dzieli się gospodarka galicyjska, 61 jest uzależnionych od rybołówstwa.

5.2 EKES uważa, że definicja „wrażliwego ekosystemu morskiego” zawarta w artykule 2 wniosku dotyczącego rozporządzenia jest mętna i niejednoznaczna i mogłaby rodzić problemy interpretacyjne. Prace realizowane obecnie przez FAO mogłyby pomóc ją doprecyzować.

5.3 Jeśli chodzi o art. 4 ust. 5, EKES pragnąłby, żeby zagwarantować, iż zmiany do planów połowowych zostaną sprawdzone w celu uzyskania pewności, że uniknie się znacznego niekorzystnego wpływu, tj. zagwarantować, by w zmianach takich skutecznie podejmowano potencjalne problemy zidentyfikowane w ocenach oddziaływania. Komitet wyraża ponadto zaniepokojenie, że utworzony system nie będzie wystarczająco elastyczny, by dostosować się do działalności połowowej, która może się bardzo zmieniać i być trudna do przewidzenia.

5.4 EKES jest zdania, że także artykuł 5 może budzić nieporozumienia, gdyż nie czyni się w nim rozróżnienia między utratą ważności zezwolenia a jego cofnięciem. Specjalne zezwolenie połowowe to upoważnienie administracyjne, które będzie ważne, jeśli spełnione zostaną wymogi proceduralne związane z jego wydaniem przez właściwy organ administracyjny i tak długo, dopóki nie zostanie ono zawieszono lub cofnięte przez tenże organ. Administracja powinna wyraźnie poinformować posiadacza zezwolenia o cofnięciu lub zawieszeniu zezwolenia połowowego i wysłuchać jego wyjaśnień. EKES proponuje zatem następujące sformułowanie: „Specjalne zezwolenie połowowe przewidziane w art. 3 ust. 1 zostaje *cofnięte*, jeśli działalność połowowa w dowolnym momencie przestanie być zgodna ze wspomnianym planem”.

5.5 W konsekwencji drugie zdanie art. 5 ust. 2 powinno brzmieć następująco: „Właściwe organy oceniają takie zmiany i *mogą zmienić warunki zezwolenia jedynie wtedy*, jeśli zmiany te nie obejmują przeniesienia działalności na obszary, gdzie występują lub mogą występować wrażliwe ekosystemy morskie”.

5.6 W artykule 6 proponuje się, by zakazane było stosowanie narzędzi przydennych na głębokościach przekraczających 1000 m. EKES jest zdania, że należy skreślić ten przepis, ponieważ nie ma wystarczających dowodów naukowych na poparcie takiego ograniczenia, jak to pokazały dyskusje na forum FAO na temat międzynarodowych wytycznych dotyczących zarządzania połowami dalekomorskimi. Fakt, że obecnie żadna flota nie prowadzi połowów na głębokościach przekraczających 1000 m, nie oznacza, że rozporządzenie powinno uniemożliwiać prowadzenie takich działań w przyszłości, o ile są one zgodne z zasadami rozwoju zrównoważonego. Ponadto jak Komisja sama przyznaje, środek ten nie jest zalecany przez rezolucję 61/105 Zgromadzenia Ogólnego ONZ.

5.7 EKES wyraża zaniepokojenie z powodu niejednoznacznego sformułowania artykułu 8 proponowanego rozporządzenia. Wydaje się, że nie ma gwarancji, że wszystkie obszary, na których występują lub mogą występować wrażliwe ekosys-

temy, zostaną zamknięte dla działalności połowowej z użyciem narzędzi przydennych. Na państwach członkowskich nie ciąży wyraźny obowiązek, by po zidentyfikowaniu prawdopodobnych wrażliwych obszarów zamknęły je dla statków pływających pod ich banderą.

5.8 W artykule 10 (podobnie jak w art. 5) myli się wygaśnięcie zezwolenia z jego unieważnieniem lub cofnięciem. Stąd EKES proponuje następujące brzmienie artykułu 10 ust. 1: „Brak zgodności z planem połowowym przewidzianym w art. 4 ust. 1 w okolicznościach innych niż określone w art. 5 ust. 2 pociąga za sobą *cofnięcie* specjalnego zezwolenia połowowego wydanego przedmiotowemu statkowi rybackiemu. Wszelka działalność połowowa prowadzona od momentu *cofnięcia specjalnego zezwolenia połowowego* uznawana jest za połowy bez zezwolenia połowowego [...]”.

5.9 Co się tyczy artykułu 12, w którym proponuje się delegowanie obserwatorów na 100 % statków rybackich, EKES uznaje ten środek za nieproporcjonalny, niekonieczny i, w niektórych wypadkach, niemożliwy do wyegzekwowania, gdyż nie wszystkie statki są odpowiednio wyposażone, by móc przyjąć dodatkową osobę na pokład. Co więcej, aspekt ten oznaczałby dalszy wzrost kosztów operacyjnych dla przedsiębiorstw. Ogólnie organizacje naukowe są zdania, że określony odsetek obserwatorów na statkach jest wystarczający do osiągnięcia proponowanych celów.

5.10 Jeśli chodzi o art. 14, EKES zalecałby również, aby Komisja przedłożyła sprawozdanie Radzie i Parlamentowi do 30 czerwca 2009 r., a nie do 30 czerwca 2010 r., jak określono w obecnym tekście. Zgromadzenie Ogólne ONZ postanowiło dokonać w 2009 r. przeglądu wdrażania rezolucji z 2006 r., byłoby zatem istotne, żeby Komisja przedstawiła swoje sprawozdanie w momencie stosownym ze względu na przegląd dokonywany przez Zgromadzenie Ogólne ONZ.

5.11 EKES jest zdania, że czas na wejście dokumentu w życie (siedem dni po publikacji w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich) nie jest wystarczająco długi, by pozwolić załogom statków na przedłożenie planów połowowych, a Komisji — na ich ocenę i zatwierdzenie, dlatego Komitet proponuje, żeby wyznaczono rozsądny, realistyczny termin, umożliwiający spełnienie wymogów i udzielenie zezwolenia przez Komisję.

5.12 EKES uważa ponadto, że w rozporządzeniu należy uwzględnić przepis lub artykuł zawierający wymóg przeprowadzenia oceny w celu zagwarantowania, że uregulowanie rybołówstwa zapewni długofalowy zrównoważony rozwój stad ryb oraz zachowanie gatunków łowionych przypadkowo (przyłów). O zrównoważony rozwój zaapelowano w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ, z kolei zrównoważony rozwój stad i zachowanie wspomnianych gatunków to wymogi zawarte w porozumieniu ONZ o zasobach rybnych z 1995 r. dotyczącym połowów wykonywanych na pełnym morzu.

Bruksela, 29 maja 2008 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS